

Рифатъ паша стори още единъ дълбокъ поклонъ и си тръгна. На пътния прагъ се обърна, погледна пакъ старата жена и прошепна :

— Аллахъ, ти си откжсналъ ябълката. Отколе си я откжсналъ...

Бързо закричи къмъ Мурковата чешма. По улицитѣ той вървѣше като човѣкъ, който познава всѣки кѣтъ на селото: кжшитѣ, оградитѣ, вратницитѣ. Когато стигна вехтата чешма, която шуртѣше отъ единъ желѣзенъ чучуръ, той нагребва вода съ кипчата и почна жадно да пие. Натопи бѣлитѣ си мустаци въ ледената родопска вода. Смъкна си феса и го сложи върху най-горната плоча. На голото му теме се откри единъ отколешенъ белегъ. Пашата пое съ кривачка вода отъ чучура и си намокри челото, главата. Ржката му напипа белега. Тогава споменитѣ които напиреха въ душата му, продъниха яза и потекоха буйно. Високиятъ началникъ обърна назадъ каруцата на своя животъ ишибна конетѣ. Върна се тамъ, кждето е билъ преди петдесетъ години. Нагази ливадата на младинитѣ. Птици зачуруликаха, накацали по клонитѣ на рани дрѣвчета. И той видѣ себе си — малко момче, босоного, съ корава конопена ризка и вълнени потурки. Изкочи запѣхтѣно отъ една двукрила порта. Затече се къмъ горния край на селото. Тамъ се е струпало цѣлото Чепеларе. Излѣзли сж да посрещнатъ сейменитѣ, които слизатъ отъ Машергедикъ планина. На Машергедикъ, въ голѣмия бой срещу бунтовника Мехмедъ Синапъ, е падналъ Мустанъ байрактаръ, знаменосецътъ на сейменитѣ, които преследваха бунтовника-хубавецътъ, за когото сърдцата на помакинитѣ се топѣха като снѣжни грудки. Трима души носятъ червеното знаме на Мустаана, а подире имъ други двамина сж нарамили оржжието му. Водачътъ на сейменитѣ, Кара Ибрахимъ, яха следъ знамето. Неговиятъ конъ е нагизденъ съ нанизъ, борови клончета, бѣли кърпи и звънчета. Когато войницитѣ